

Cristina Ghidoveanu
AURUL BEZNEI

© 2018, Cristina Ghidoveanu
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHIDOVEANU, CRISTINA

Aurul beznei - povestiri / Cristina Ghidoveanu. -
București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-83-3

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Lurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-83-3

CRISTINA GHIDOVEANU

Aurul beznei

Povestiri

Editura PAVCON
București, România, 2018

CUPRINS

Poveste fără sfârșit	5
Fără comentarii	22
Experimentatorii	38
Vasul fantomă	41
Ceremonia	44
Autoportret	47
Pedeapsa	50
Monitorul de vise	54
Mașina de fabricat oameni	56
O poveste veche	58
Epilog în cer	63
Schimbări	65
Verde	69
Statui	76
Timpul pietrelor	84
Aurul beznei	91
Poarta	109
Primul contact	129
Purici pe un câine	135
Despre îngeri și lumi	147
Accident	158
Tuanaki	164
Kepler-278	167
Sfârșitul lui George	172
Universul într-o coajă de... ..	136
Alte gări, aceiași oameni... ..	178

- #1 Extra-Terestrul
 #2 Secretul emisferei
 #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 #4 Scornituri spăimântătoare
 #5 Rangkook
 #6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca
 #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
 #8 Erezia egumenului Glicherie
 #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 #11 O tragedie cerească
 #12 Cetiți-le noaptea
 #13 Marginea curcubeului
 #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 #15 Praf
 #16 Manuscrisul episcopului Petronius
 #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
 #18 Un român în Lună
 #19 Oameni pe care i-am cunoscut
 #20 Sawtooth
 #21 Rău de spațiu Omul fără nume
 #22 Progradia
 #23 A doua Lună a Pământului
 #24 Dialogul păsărilor
 #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 #26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
 #27 Therra
 #28 1944 Ein Freak
 #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
 #31 CdT 2 - Cârligul spațial
 #32 CdT 3 - Poarta mânturii
 #33 RSA - Furia fiarelor
 #34 RSA - Marile migrații
 #35 Olympus Mons
 #36 RSA - Noaptea lemuriilor
 #37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiiei
 #38 RSA - Auro Luck
 #39 Războiul Celestinei
 #40-49 Aripile Albastre
 #50 Sânge, Metal și Speranță
 #51 Decadența sufletelor noastre
 #52 Povestiri spăimântătoare
 #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 #54 Războiul Eleninei
 #55 Casa din altă viață
 #54 Războiul Eleninei
 #55 Casa din altă viață
 #56 Dinosauria
 #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 #58 Învățătorul
 #59 Noaptea orașului ilustrat
 #60 Praf 3
 #61 Saurianul de metan - IVA 3
 #62 Artefactul
 #63 Casa fără cărți
 #64 Apophis
 #65 Parlamentul
 #66 RSA - Hora hoiturilor
 #67 Dragonul fără aripi
 #68 RSA - Judecata de Apoi
 #69 Avatarii faraonului Tlă
 #70 RSA - România sub Asediu
 #71 Efectul Metamorphis
 #72 Dicționar de Enigme și Mistere
 #73 Elogiu muncii de partid
 #74 Insula pescărușilor
 #75 Aurul beznei
 #76 București, 2058
 #77 Încăpățănarea Timpului
 #78 Deocamdată... enigme
 #79 Tunelul de la capătul lumii
 #80 Ultima frontieră
 #81- 83 Istoria Literaturii SF
 #84 Orașele caracatițelor
 #85 Europa benzilor desenate 2
 #86 Confesiunile Omului-câine
 #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
 #88 Oameni goi pe străzi
 #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
 #90 RSA - Tg. Jiu '59

POVESTE FĂRĂ SFÂRȘIT

Undeva, cândva, pe o planetă oarecare, o creatură cu șase membre își târa existența destul de precară. Parcurgea încet ceea ce mintea ei definea drept drumul de acces spre locurile de stază. Încet, încet, se instala lipsa radiațiilor pe care creatura le percepușe până atunci. Memoria ei limitată nu înregistrase nimic asemănător în scurtul timp pe care și-l putea aminti. Era încă tânără și nu știa prea multe. Doar că **Stăpânii** o chemau. Nu știa cine sunt **Stăpânii** și cum arată ei, nu știa ce sunt locurile de stază și ce o aștepta acolo. Nu știa nici măcar ce este ea însăși, dacă avea un nume sau un scop, altul decât acela de a-și găsi cu greu hrana și de a fi mereu gata să fugă din fața carnivorelor iuți, cu picioare lungi care pândeau în umbra pădurii.

Înțelegea destule, totuși, ca să stea departe de pădure, chiar dacă acolo hrana era mai abundentă. Copacii cenușii ascundeau pericole fără nume, mai înspăimântătoare decât prădătorii. Cel mai tare se temea de **umbră**. Frunzele licioase opreau o mare parte din radiațiile care inundau câmpul deschis și o împiedicau să simtă apropierea dușmanului. Dar **umbră** o afecta mai mult decât atât. O slăbea, îi încetinea mișcărilor, îi făcea **rău**.

Acum era însă altceva. Umbra se lăsa pretutindeni și prădătorii ieșeau în câmp să vâneze, în număr mai mare decât de obicei. Și **Stăpânii** își trimiseseră chemarea. Știa că acest drum va fi sigur și că ei o așteptau la capătul lui. Era prima care auzise chemarea și drumul era încă pustiu. Efectele **umbrei** se accentuau treptat, îngreunându-i mersul.

Deodată, ceva ciudat fu perceput de organele sale senzoriale slăbite. Nu recunoștea senzația. Se opri, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Se afla la rădăcina unui copac mai mare decât cei din jurul lui, dar **umbra** o împiedica să simtă altceva. Decise să pornească mai departe. Ridică un picior să pășească și tresări. Piciorul întâlnise un obstacol. Totuși, nu percepea nimic, deși obstacolul părea destul de aproape, chiar și pentru simțurile sale afectate de **umbră**. Încercă să schimbe direcția, dar întâlni din nou obstacolul. Panica începu să o cuprindă. Peretele imperceptibil, dar dur, o înconjura din toate părțile și, încercând să-l sară, constată că se închisese și deasupra. În scurta ei experiență de viață nu întâlnise așa ceva. Un altfel de prădător, unul care trăia în adâncul pădurii, de parte de belșugul de radiații al câmpului? Începu să se zbată, agitându-și dezordonat cele șase membre, dar era deja epuizată. Unde erau **Stăpânii**? De ce n-o ajutau? Doar ei o chemaseră! Descoperi brusc că nu-i mai păsa ce se întâmplă. Tot ce dorea era să stea nemișcată și... nu găsea un nume pentru ceea ce dorea. Ultima ei senzație fu cea a unei deplasări lente, dar nu făcu nicio încercare să afle încotro.

- E prima, nu?
- Da. Ne-am pus mari speranțe în seria nouă.
- De ce trebuie să fie atât de urâte?
- Ce contează cum arată? Am avut și-așa destulă bătaie de cap cu caracteristicile care ne interesează cu adevărat.
- Crezi că vor fi mai bune?
- Nu mai e mult până când se înnoptează de tot. În curând va adormi pentru prima dată în viața ei; atunci vom ști.

Simțea din nou ceva! Organele ei senzoriale percepeau din nou radiații! Se terminase **umbra**? Dar radiațiile nu veneau de sus și de departe, ca de obicei. Aproape de ea, două forme mișcătoare emiteau radiațiile beneficătoare cu care era obișnuită. Încercă să ajungă la ele, dar peretele insesizabil încă o înconjura din toate părțile, împiedicând-o. Una dintre forme se apropie și radiațiile o învăluiră, dându-i o senzație de siguranță. Era bine, era cald și lumină. De unde știa cuvântul acesta? **Lumină** erau radiațiile care o ocrotiseră toată viața. **Lumina** venea de sus, de la **Soare**, și scăzuse încet pentru că Soarele **apuseră** și venise **noaptea**. De unde veneau cuvintele? Acestea și multe altele, și imagini, mirosuri, sunete care îi inundau mintea, pe care nu le întâlnise niciodată și pe care, acum, părea să le fi știut dintotdeauna. Forma luminoasă de lângă ea se îndepărtă, chemând-o parcă. Descoperi că putea s-o urmeze, căci pereții nevăzuți dispăruseră. Forma luminoasă o conduse spre ceea ce știa acum că este locul său de stază. Se cuibări în cubiculul cald și moale și, îna-

inte ca întunericul să o cuprindă cu totul, un ultim gând se înfiripă în creierul aproape adormit: nu trebuia să se teamă. **Stăpânii** aveau să-i poarte de grijă. Erau acolo. Formele luminoase erau **Stăpânii**.

- *Activarea creierului a mers parcă mai ușor decât de obicei.*
- *Am mărit și viteza de reacție odată cu puterea de penetrare. Cantitatea de informații va crește simțitor.*
- *Nu va depăși capacitatea separatorilor?*
- *Încă nu. Pornește înregistrarea!*

Plutea deasupra unei suprafețe de culoare cenușie, ușor neregulate. Nisip, bolovani, stânci colțuroase răsărind din loc în loc din întinderea monotonă, asta era tot ce putea vedea până la linia orizontului. Un soare mic și îndepărtat lucea palid pe cerul întunecat, nereușind decât să întărească impresia sumbră pe care peisajul o producea asupra ei. Un vânt puternic răscolea praful, ridicând nori care nu izbuteau să se înalțe prea sus în atmosfera rarefiată. Era o lume tristă, a instabilității perpetue, păstrând parcă aura unor străvechi catastrofe.

Se mișca încoace și încolo, încercând să-și testeze noile capacități. Aparent, se putea mișca în orice direcție, cu orice viteză, putea pătrunde fără efort chiar și în solul uscat și sfărâmicios, continuând să vadă, deși doar în imediata ei apropiere. De fapt, nici nu era cu adevărat acolo, își dădu brusc seama. Nu-și simțea corpul. Lumea aceea întunecată era doar o imagine fără consistență, pe care o putea explora doar îndreptându-și atenția asupra

unui punct sau altuia. O putea vedea sau auzi, dar nu și atinge. Cu toate acestea, știa unele lucruri fără să le perceapă direct. Știa că trebuie să fie frig, din cauza soarelui aceluia atât de mic, dar nu **simțea** frigul. Asta era bine, pentru că nu-i plăcea frigul.

Hotărî să vadă cât mai mult din locul acela și porni într-un zbor rapid în direcția indicată de soare. O vreme, peisajul nu se schimbă, apoi însă începură să se ridice la orizont crestele tocite ale unor munți. Mări viteza, sperând că va găsi acolo și altceva decât praf și pietre.

Prima privire o dezamăgi. Piatra munților avea aceeași culoare cenușie și în văi sau în crăpăturile stâncilor se adunase aceeași omniprezentă pulbere întunecată. Cercetă totuși cu atenție văile mai adânci, gândind că acolo, la adăpost de vântul puternic, ar putea exista mici oaze de liniște în care viața și-ar fi putut găsi refugiul. Soarele se afla acum la zenit și stâncile nu lăsau nicio umbră. Probabil că se afla aproape de ecuator, în zona cea mai caldă de pe planetă, așa că, dacă această lume nu era cu totul pustie, acolo avea cele mai mari șanse să găsească ceva.

Perseverența îi fu răsplătită în cele din urmă, când, într-o vale largă, înconjurată de creste abrupte, cenușiul obsedant fu întrerupt de pete mari, în nuanțe palide de verde-albăstrui sau purpuriu. Se apropie, dar nu văzu niciun detaliu în plus. Decise că singura posibilitate de a afla mai multe era de a pătrunde în interiorul acelor pete. Alese, pentru început, una purpurie. Se trezi înconjurată de mici ființe translucide, asemănătoare unor picături de gelatină tremurătoare în care pluteau grăunțioare fine de

un purpuriu intens. O singură ființă nu era mai mare decât un fir de nisip, dar erau milioane, acoperind locul cu un strat uniform. Se ridică și coborî din nou, de data asta într-o pată verzuie. Ființele erau doar puțin mai mari și în corpul lor se zăreau firișoare încolăcite, colorate strident în verde-albastru. La fel ca și celelalte, aceste vietăți palpitau ușor, schimbându-și continuu forma. Urmări cu interes cum una dintre ele se subție până când se rupse în două și întelesese că tocmai urmărise felul în care ființele se înmulțeau. Fu întreruptă din contemplare de o mișcare bruscă și își îndreptă numaidecât atenția spre sursa ei. Descoperi o nouă ființă, mai mare cu mult decât cele de dinainte, care ieșea din nisip, și se ridică deasupra, să privească mai bine. Era o sferă moale, neregulată, cu aspect spongios, care începu să se rostogolească lent și dezordonat prin colonia verde-albastră. În urma ei rămânea o dâră lată de praf cenușiu și, din loc în loc, o pietricică rotundă de aceeași culoare. În scurt timp, o suprafață surprinzător de mare redeveni cenușie. Alte ființe spongioase apărură pe întinderea văii, absorbind cu lăcomie ambele soiuri de vietăți micuțe. Doar când soarele dispăru în spatele crestelor, lăsând valea în umbră, bureții se cufundară înapoi în nisip, după ce petele colorate se redusese la jumătate.

Rămase o vreme pe loc, privind petele care începuseră deja să crească la loc cu repeziciune, apoi își luă zborul. Nu prea știa încotro s-o ia. Nu credea că poate găsi ceva interesant. De fapt, nu-i plăcea lumea asta. Ar fi preferat să plece.

— *Plicticoasă lume, într-adevăr. Cu siguranță n-are ce altceva să găsească.*

— *Separatorul indică totuși o probabilitate de 67% ca imaginile să fie reale. Foarte bine pentru prima încercare.*

— *Așa e. Toate elementele concordă între ele. Steaua pare să fi devenit pitică albă cu mai puțin de un milion de ani în urmă. Aspectul de ars al solului pare să arate că a existat oxigen în atmosferă, deci viață. Un milion de ani nu cred că ar fi suficient pentru dezvoltarea ființelor pe care le-am văzut. Probabil sunt organisme anaerobe care au supraviețuit exploziei stelei și s-au adaptat noilor condiții.*

— *Ce mai condiții! Fără oxigen, fără căldură, fără apă!*

— *Organismele unicelulare fabrică apă din roci, iar bureții le mănâncă.*

— *Cu multă poftă, aș zice. I-am putea numi „mâncăcioși”. Totuși, schema pare cam prea simplă. Cred că trebuie să existe și alte forme de viață.*

— *Probabil că da, dar cu siguranță nu inteligente. Acestea fie că au plecat înainte de catastrofă, fie că au pierit odată cu ea.*

— *Crezi că asta ne așteaptă și pe noi? Disparația?*

— *Noi mai avem câteva milioane de ani. Avem timp să găsim o soluție. Poate ne vor ajuta și visele.*

Lumea cea nouă era mult mai plăcută. Se găsea în apă, probabil undeva aproape de țărmul unei mări, căci putea vedea în același timp atât soarele, filtrat de un strat nu prea gros de lichid, cât și fundul mării, în cea mai mare

parte stâncos, dar având și porțiuni acoperite cu nisip gălbui. Și, mai ales, era înconjurată de viață, nenumărate forme de viață în culori strălucitoare, mișcându-se într-un balet amețitor, fără încetare. Erau alge de toate felurile, mici puncte verzi sau fâșii late, unduind prin apă. Erau construcții dure, arborescente, roșii, galbene, purpurii, verzi și cine știe câte alte culori, purtând în vârful protuberanțelor mănunchiuri de tentacule agitându-se în căutarea micilor vietăți cu care se hrăneau; și își dădu seama că ființele tentaculare erau cele care înălțaseră structurile colorate. Și mai erau tot felul de inflorescențe cu forme fantastice, pe care nu le putea încadra precis printre cunoștințele ei, plante care păreau animale și animale care semănau a plante. Și erau mai ales pești, mii de pești multicolori strecurându-se cu agilitate printre stânci și păduri de corali. Văzu pești aurii cu pete verzi sau cu dungi de culoarea turcoazei, pești negri cu dungi subțiri de un galben strident, pești cu pete și dungi combinate atât de ciudat încât, la prima vedere, nu-și dădea seama unde este capul și unde coada.

Un zgomot neobișnuit îi distrase atenția. Sunetul era ritmic, monoton, oarecum mecanic, și avu nevoie de un oarecare timp până să-și dea seama ce asociație îi trezește în minte. Era un sunet **artificial**, lipsit de flexibilitatea ritmică a vieții naturale. Se îndreptă rapid spre sursa zgomotului, ajungând la un obiect imens care plutea pe suprafața apei. Pentru prima oară părăsi apa mării. Fu orbită pentru o clipă de soarele mai strălucitor decât cel pe care și-l amintea de acasă și de imensitatea albastră a cerului.

Își coborî din nou privirea spre suprafața oceanului. Nu prea departe se zărea țărnul unei insule, iar mai departe, altele. Și, imediat dedesubtul ei, se afla într-adevăr un obiect artificial: un vehicul construit pentru a se deplasa pe apă. Era alungit, de culoare albă, cu suprastructuri complicate, iar pe laturi erau desenate cu roșu semne înflorate care arătau cam așa:

H a l e a k a l a

Dar nu ambarcațiunea era interesantă, ci cei de pe ea: ființe bipede, cu încă două membre superioare adaptate pentru prinderea obiectelor, caracteristică asociată în mintea ei cu inteligența. Erau destul de multe asemenea ființe, dintre care numai câteva păreau angajate în manevrarea vehiculului. Celelalte nu făceau altceva decât să se deplaseze fără un scop aparent sau să stea pe loc, în picioare, așezate sau întinse pe niște suporturi speciale, în grupuri restrânse, scoțând prin orificiile din partea superioară sunete care, probabil, erau o formă de comunicare. Ar fi dorit să poată înțelege acele sunete. Se hotărî să încerce să pătrundă în interiorul uneia dintre ființe și porni să caute una potrivită. Găsi un grup de numai două ființe, întinse una lângă alta, și o alese pe cea mai mare. O vreme, văzu doar structura internă a ființei, complicată și destul de eficientă. Ajungând însă în partea superioară, avu o senzație de iluminare, ca atunci când îi întâlnise pe **Stăpâni**. Mintea sa deveni sensibilă la gândurile **omului** (așa se numea ființa). Cea aleasă de ea era un **bărbat**, iar cea de alături, o **femeie**. Totuși, gândurile bărbatului erau prea greu de urmărit. Erau prea multe, se schimbau prea repede,

se suprapuneau adesea mai multe gânduri diferite. Descoperi că putea, totuși, să selecteze gândul cel mai puternic, cel care dirija comunicarea cu femeia, astfel că o urmări pe aceasta.

- Mai e vreo cutie de suc, iubitele?
- Una singură. Vrei să mai aduc?
- Nu-i nicio grabă. Spune-mi, nu-i așa că am avut o idee grozavă pentru luna noastră de miere?
- Tu ai numai idei grozave, draga mea!
- Lingușitorule! Te ostenești degeaba! M-ai păcălit deja, îți aduci aminte? M-am măritat cu tine acum o săptămână.
- Și nu vreau să divorțezi prea curând, așa că trebuie să mai spun câteva minciuni.
- Te ascult!
- Ochii tăi sunt mai strălucitori decât valurile luminate de soare!
- Te descurcai mai bine înainte de nuntă...
- Pielea ta este mai albă decât spuma mării!
- N-o să mai fie multă vreme, cu soarele ăsta...
- Te iubesc!
- E mai bine. Continuă la fel...

Comunicarea fu întreruptă de o atingere care nu avea niciun sens aparent; avea doar o senzație de plăcere și veselie. Nici din comunicare nu înțelesese prea mult; îi lipseau prea multe cunoștințe despre lumea lor. Bărbatul și femeia se despărțiră din nou și se întinseră la loc. Treptat, mintea bărbatului începu să se golească de gânduri. Imagini ale celor doi în diferite ipostaze, însoțite de aceeași plăcere, mai licăriră din timp în timp, apoi se stinseră.

Tocmai voia să plece, când o nouă imagine începu să se înfiripe.

Era din nou în ocean, dar totul arăta altfel. Apa era parcă mai verde și părea mult mai adâncă. Se scufunda repede și lumina soarelui se estompa, pe măsură ce se îndepărta de suprafață. Pe lângă ea treceau în viteză siluetele nedeslușite ale unor pești. Curând, întunericul deveni complet, dar coborârea continuă până când întrezări din nou o licărire de lumină, rece și palidă. Ceea ce văzu acolo o surprinse cu totul; căci era nici mai mult nici mai puțin decât un oraș. Un oraș cu arhitecturi ciudate, semănând cu construcțiile colorate ale corailor pe care-i văzuse mai devreme, cu alei care se intersectau în unghiuri drepte, luminat feeric de alge fosforescente. Pe deasupra aleilor pluteau pești cu forme neobișnuite, într-o forfotă continuă îndreptată spre cine știe ce scop. Imaginea se focaliză pe răscrucea a două alei mai puțin umblate. Un grup de ființe se agitau frenetic și, în mintea bărbatului percepu ideea unui joc numit **fotbal**. Mai mulți peștișori cu puncte luminoase pe abdomen înotau în jurul unui obiect rotund și elastic, **mingea**, încercând să-l lovească cu coada pentru a-l trimite într-una din cele două plase împletite din alge care se găseau la extremitățile zonei de joc. Acestea erau apărate de două sepії micuțe, maronii, care își întindeau cele zece tentacule subțiri încercând să acopere cât mai mult din suprafața plaselor. Un alt peștișor, cu un corp aproape rotund, brăzdat în întregime cu dungii luminiscente, încerca să facă o oarecare ordine în învâlmășeală, fără prea mult succes. De jur-împrejurul ju-